

Už atsidavusį darbą – garbingas apdovanojimas

Šiemet Valstybės atkūrimo dienos proga Lietuvos Respublikos Prezidentas Gitanas Nausėda už nuopelnus Lietuvai, už jos vardo garsinimą pasaulyje Lietuvos valstybės ordinais ir medaliais apdovanojo labiausiai mūsų šaliai nusipelnčius medikus.

Už pasiaukojimą ir atsidavimą itin sudėtingomis aplinkybėmis gelbstint gyvybes, nepaisant gresiančio pavojaus savo sveikatai ir gyvybei, Žūvančiųjų gelbėjimo kryžiumi apdovanoti 33 Lietuvos Respublikos medicinos darbuotojai. Viena jų – Lietuvos sveikatos mokslų universiteto Kauno ligoninės direktoriaus slaugai pavaduotoja **Gražvydė Masiliūnienė**.

Visos slaugytojų bendruomenės vardu sveikiname kolegę su šiuo garbingu apdovanojimu. Ta proga parašėme jos pasidalyti mintimis apie savo profesiją. Kalbina redaktorė **Teresė Gužauskienė**.

Gražvydė Masiliūnienė darbo kabinete. Nuotr. iš asmeninio archyvo

Kada supratote, kad norėtumėt dirbti medicinos srityje? Ar tai buvo vienintelis jūsų pasirinkimas, svajonė? Gal turėjote ir kitokių gyvenimo planų?

Kad noriu dirbti medicinos srityje, supratau gana anksti. Dar žaisdama su lėlėmis visada jas „gydydavau“. Turėjau ir kitą svajonę – tapti mokytoja. Vyresnėse klasėse daugiau galvojau apie mokytojo profesiją, nes... bijojau, kad neišlaikysiu stojamųjų egzaminų į mediciną. Lemtingas apsisprendimas aplankė tą dieną, kai laikiau rusų kalbos egzaminą. Mano dvi bendraklasės prasarė, kad stas į medicinos mokyklą. Tuo momentu tiesiog supratau – noriu būti medikė. Grįžusi iš egzaminų pasakiau apie tai tėvams. Didelio pritarimo nesulaukiau, bet nusprendžiau, kad pasistengsiu gerai baigti medicinos mokyklą ir tuomet stosiu į Medicinos universitetą, nes reikės laikyti tik vieną chemijos egzaminą – tuo metu tokia buvo tvarka. Rūpestingai ruošiausi chemijos egzaminui, bet gyvenimas mano planus pakoregavo – ištekėjau, tad mokslus teko atidėti. Bet savo svajonės neatsisakiau. Nors

ir vėliau, bet baigiau Kauno medicinos universiteto Slaugos fakulteto bakalauro studijas bei Lietuvos sveikatos mokslų universiteto Medicinos akademijos Visuomenės sveikatos fakulteto magistro studijas.

Papasakokite apie savo karjeros pradžią, profesinės veiklos kelią. Kur buvo jūsų pirma darbovietė?

1981 metais baigusi Prano Mažylio medicinos mokyklą, pradėjau dirbti tuo metu Kauno 3-iojoje klinikinėje ligoninėje. Tai mano profesinio kelio pradžia. Iš pradžių dirbau Kardiologijos skyriuje. Vėliau teko dirbti Palemono gelžbetonio gamykloje, užėmiau Kauno taksi parko sveikatos punkto vedėjos pareigas. Likvidavus įmones, atėjau dirbti į tuomet Kauno 2-ąją klinikinę ligoninę. Čia ėjau Kardiologijos skyriaus vyresniosios slaugytojos pareigas.

Ar labai skyrėsi praktinis slaugytojo darbas ir mediko kasdienybės įsivaizdavimas?

Praktinį darbą gerai įsivaizdavau, nes studijų laikotarpiu atlikdavome gamybinę praktiką įvairiose ligoninėse. Aišku, savarankiško darbo pradžia buvo nedrąsi, bet man labai pasisekė, nes turėjau „mokytoją“, sesutę Mariją. Ji buvo už mane daug vyresnė, turėjo didelę ne tik profesinę, bet ir gyvenimišką patirtį. Ją prisimenu iki šiol, mudvi labai gerai sutarėme. Džiaugiuosi, kad man likimas buvo palankus, kad darbo pradžioje turėjau į ką atsiremti, pasitarti.

Ar seniai dirbate Kauno ligoninės direktoriaus slaugai pavaduotoja?

2001 m. vasario 1 d. tuometinis ligoninės vyr. gydytojas direktorius Tautvydas Jankauskas pakvietė dirbti į savo komandą – užimti direktoriaus slaugai pavaduotojos pareigas. Įvairiais laikotarpiais buvau ir direktorė slaugai, keitėsi tik pavadinimai. Šiuo metu esu direktoriaus slaugai pavaduotoja. Šiomet sukanka 20 metų, kai dirbu šį darbą.

Sielą atgaivina kelionių įspūdžiai. Nuotr. iš asmeninio archyvo

Sielą atgaivina kelionių įspūdžiai. Nuotr. iš asmeninio archyvo

Ar kada nors buvote suabejojusi savo profesijos pasirinkimu?

Ne, niekada. Dabar esu kiek toliau nuo savo tiesioginės profesijos. Didelę dalį laiko praleidžiu ruošdama dokumentus, juos analizuodama, gilindamasi į įvairius įsakymus. Daug laiko tenka skirti organizaciniam darbui.

Kaip manote, kas lemia pasitenkinimą savo darbu – ar tai pašaukimas, ar tiesiog sąžiningas pareigos atlikimas?

Manau, svarbiausia yra pašaukimas. Reikia labai mylėti žmones, kitaip bus sunku nuoširdžiai dirbti mediko darbą. Apsimesti galima, bet ilgai nepavyks apsimetinėti, tikrieji charakterio bruožai anksčiau ar vėliau išlenda. O mūsų srityje, neturint atjautos, atsakingumo jausmo, dirbti neįmanoma. Visada labai bijojau dirbti su vaikučiais. Kai praktikos metu reikėdavo jiems suleisti vaistų, man jų būdavo labai gaila. Matyt, todėl ir pasirinkau darbą su suaugusiais.

Ar teko darbe susidurti su kokia nors itin sudėtinga situacija, kaip ją išsprendėte? O gal būna ir smagių nutikimų?

Sudėtingų situacijų pasitaiko išties nemažai. Pati darbo specifika lemia sudėtingų, neordinarinių situacijų buvimą. Dažnai tenka priimti skubius sprendimus, juk aš daugelį metų dirbau Kardiologijos skyriuje. Gamyklos sveikatos punkte dirbau viena, o ten traumų tikrai būdavo nemažai, bet kažkaip susitvarkiau. Dabar prisiminus tuos metus, atrodo, kad ir nebuvo sunku. O laimingas jautiesi tuomet, kai žmogui gali padėti.

Ar svarbu sklandžiam darbui darnus kolektyvas ir nuo ko priklauso gera atmosfera kolektyve?

Ne veltui sakoma: „Kaip šauksi, taip ir atsiliesi“. Mano komanda didelė ir labai draugiška. Juk mes šitiek metų kartu. O geriausiai žmogų pažinsi, kai nutinka bėda. Tą parodė ir užklupusi COVID-19 pandemija. Mūsų įstaigoje gydomi pacientai, sergantys COVID-19. Personalas labai stengiasi suteikti sergantiesiems visokeriopą įmanomą pagalbą. Puikiai suprantu, kad komanda yra mano atspirtis, be jų aš nieko nenuveikčiau.

Kaip pasikeitė slaugytojo darbas prasidėjus pandemijai? Kokių naujų savybių iš slaugytojų pareikalavo ši situacija?

Dėl pandemijos darbo krūvis labai padidėjo. Reikėjo organizuoti specialias slaugytojų komandas, iššūkių buvo nemenki. Žmonės bijojo užsikrėsti, kankino nežinomybė. Reikėjo išmokyti ir apsirengti, ir nusirengti specialią aprangą. Reikėjo numatyti įėjimo ir išėjimo iš zonų kelius. Svarbu buvo psichologinis nusiteikimas, todėl teko skirti dėmesį psichologiniam personalo parengimui. Į šį darbą įsitraukė ergoterapeutai, kineziterapeutai, biomedicinos technologai, pagalbinajai darbuotojai ir daugelis kitų. Daug kam tai buvo nauji iššūkiai. Apie viską sunku papasakoti. Nedirbančiam to darbo sunku net įsivaizduoti, kokių reikia pastangų gerai atlikti injekciją į veną,

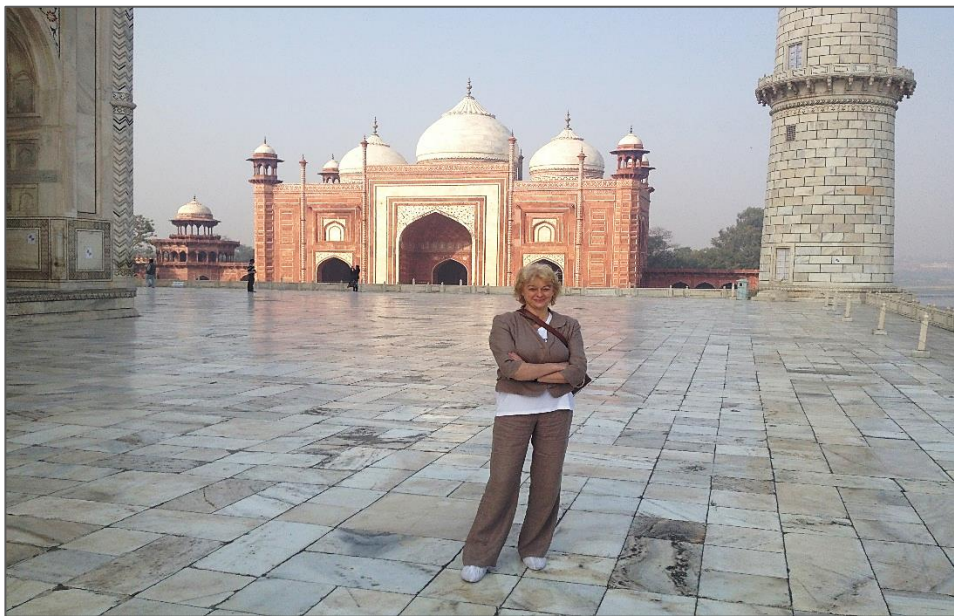
zonduoti skrandį, atlikti higieną, pamaitinti ir dar daug kitų procedūrų apsirengus specialią aprangą. Šioje situacijoje neretai tenka susidurti ir su skaudžiausia baigtimi – paciento mirtimi. Psichologiškai su visu tuo susitaikyti, nepalūžti labai sunku.

Kas padeda darbe išverti psichologinę įtampą ir fizinį krūvį?

Manau, kad svarbiausia – gera kolektyvo atmosfera. Susitaikai, kad yra taip ir ne kitaip. Supranti, kad pats pasirinkai šį kelią, ir tikiesi, kad rytoj bus geriau. Didelė paskata yra ir atlygis. Siekdami sumažinti fizinį krūvį, stengėmės, kad dirbtų kuo daugiau žmonių ir taip galėtume užtikrinti dirbančiųjų poilsį. Labai norėčiau padėkoti ir verslo žmonėms, kurie mus rėmė. Parodytas dėmesys, supratingumas taip pat prisideda prie psichologinio palaikymo. Ačiū visiems padėjusiems išgyventi tomis sunkiomis dienomis, savaitėmis.

Naudodamasi proga noriu padėkoti savo kolektyvui, kiekvienam linkiu sveikatos, išvermės, stiprybės. Ačiū, kad Jūs esate.

Taip pat norėčiau padėkoti visiems, kurie buvote, esate kartu su mumis, palaikote mus ir atlaidžiai priimate pasitaikančius nesklandumus. Tik visi kartu įveiksime mus ištinkančias negandas.

Sielą atgaivina kelionių įspūdžiai. Nuotr. iš asmeninio archyvo

Dėkoju už pokalbį ir linkiu Jums ir Jūsų kolektyvui visa ko geriausio.